

Al dertig jaar besmet met survivalvirus: Harrie en Theo Posthumus zetten Kootstertille sportief op de kaart

Bram Buruma • Gisteren, 19:30 • [Regio](#)

Deel dit artikel

Theo en Harrie Posthumus zijn de grondleggers en nog altijd gedreven krachten achter de survivalrun in Kootstertille. Foto: Bram Buruma

Kootstertille maakt zich op voor de 23e survivalrun. Het betekent dat bijna 1500 bikkels komende zondag dwars door en rond het dorp rennen en sjouwen over een parcours van zestig zoveel mogelijk natuurlijke hindernissen.

Atleten, jong en oud, gaan de strijd aan met zichzelf en de elementen. De deelnemers klimmen en klauteren in palen, ze hangen in touwen en netten, baggeren door sloten.

Het antwoord op de vraag wat daar zo leuk aan is en ook voor de organisatoren van een survivalrun nog altijd weer een uitdaging blijft, komt van de broers Harrie en Theo Posthumus. Zij hebben zelf jarenlang ervaring als atleet, zijn de mannen achter de organisatie van het eerste uur, grondleggers en nog altijd drijvende krachten van Stichting Survival Kootstertille.

Het doel is voor iedereen de laatste hindernis te overbruggen, met aan het eind de 'bel fan Minne' die ooit beschikbaar werd gesteld door de inmiddels overleden heit van de organisatoren Harrie en Theo Posthumus. Foto: Bram Buruma

De ontmoeting is in de aanloop naar het evenement in het eigen onderkomen van de organisatie, een loods tussen de bedrijven aan de Oostkern in het dorp. De loods doet dienst als opslag van materialen en er is ook een park met hindernissen aangelegd waar de nu zo'n 250 leden van de vereniging uit eigen dorp en wijde omgeving een paar keer per week kunnen trainen.

Het is ook de locatie waar bestuur en vrijwilligers elkaar in de aanloop naar het evenement treffen en bijpraten. Er is al weer wekenlang gebouwd aan de hindernissen, als Harrie (61) en zijn vier jaar jongere broer Theo in de kantine van het honk de punten op de i zetten.

Ferplicht in frijwilliger der by slepe klinkt miskien net moai, mar tagelyk soarget dat wol foar ferbining ûnder de leden en yn it doarp

Het is al de 23e keer dat het evenement wordt georganiseerd, maar niets mag aan het toeval worden overgelaten is de ervaring van de beide nog altijd even gedreven broers. „Yn ‘e begjinjierren wie it foaral hiel spannend om’t wy sels in hiel soad dingen noch útsykje, betinke en dwaan moasten. Yn it bestjoer ha wy no gelokkich ferskillende kommisjes mei dêryn eigen ûnderfining, kundichheid en ferantwurdlikheden. Dat makket it foar ús folle oersichtliker. Mar ek no sizze wy nooit dat wy der hast klear foar binne, om’t je dan net mear plankgas geane mei it gefaar dat je achteroer leune en tinke dat it wol goed komt”, zegt Theo.

De survivalrun drijft op een grote groep vrijwilligers. Wekenlang bouwen zij al aan de hindernissen en op de wedstrijddag zijn er zeker 300 helpers op de been om alles in goede en veilige banen te leiden. Foto:

Bram Buruma

Bakermat

De herinneringen gaan terug naar de Achterhoek, waar sinds de jaren negentig in de vorige eeuw de bakermat ligt van de survivalrun. Theo kreeg de smaak echt te pakken toen hij in 1994 meedeed aan de eerste Friese survival in het Groene Ster gebied bij Leeuwarden.

Hij sleepte daarna ook Harrie mee in deze sport. De broers werden zo pioniers van survival in Fryslân. In de beginjaren was dat trainen in de eigen achtertuin, maar al vrij snel volgde een echte trainingsgroep aan de Alde Dyk. In goed overleg met de gemeente kreeg de vereniging een eigen locatie en onderdak aan de rand van het dorp. Daar kunnen leden van de club jong en oud nu twee dagen per week trainen.

„Wy fleagen yn it begjin oeral hinne foar in wedstryd en krigen al gau it gefoel dat wy dat hjir sels ek wol koenen en miskien noch wol better ek”, herinnert Theo zich. Zo werd op 3 maart 2002 de eerste Wadro Survivalrun georganiseerd en dat was het begin van een nu al lange traditie. Alleen vervelende beperkingen tijdens corona gooiden roet in het eten van wat nu de Steril Survivalrun is en met dank ook aan een trouwe groep sponsors voor de 23ste keer wordt georganiseerd.

Vrijwilligers

Om alles verspreid over de hele dag logistiek te kunnen behappen, is het maximaal aantal deelnemers gesteld op 1500. Op de wedstrijddag gaan vanaf half tien zo'n 70 groepen van start, met eerst de jeugd en dan de senioren die kunnen kiezen uit een parcours van vijf, acht en elf kilometer en dan bijna allemaal zeker anderhalf tot twee uren onderweg zijn. De laatste deelnemers zullen zo rond half vijf finishen.

Om alles verspreid over de hele dag logistiek te kunnen behappen, is het maximaal aantal deelnemers gesteld op 1500. Foto: Bram Buruma

De survivalrun drijft op een grote groep vrijwilligers. Wekenlang bouwen zij in en rond het dorp aan de hindernissen en op de wedstrijddag zijn er zeker 300 helpers op de been om alles in goede en veilige banen te leiden.

Voldoende vrijwilligers krijgen blijkt in Kootstertille geen probleem, omdat volgens het reglement ieder lid van de vereniging een vrijwilliger moet aanleveren om een dag mee te helpen bij de opbouw en het weer opruimen van de hindernissen. „Ferplicht in frijwilliger der by slepe klinkt miskien net moai, mar tagelyk soarget dat wol foar ferbining ûnder de leden en yn it doarp”, weet Theo. Het spektakel wordt door het dorp gedragen, zegt Harrie. „It parkoers rint troch it hiele doarp, mar dêr makket net ien in probleem fan en hat ek net ien echt lest fan. It moaie is dan ek dat der sawat noch noait wat fernield is.”

Omdat deelnemers hun eigen niveau kunnen kiezen en survival geen contactsport is, blijft het volgens de organisatie relatief veilig. Foto: Bram Buruma

‘Relatief veilig’

Het hardloopparcours met onderweg klimmen en klauteren ziet er soms gevaarlijk uit, maar er is volgens Theo eigenlijk nog nooit sprake geweest van ernstige ongelukken en blessures. Vooral ook omdat deelnemers hun eigen niveau kunnen kiezen, survival geen contactsport is en volgens Theo juist daarom relatief veilig is. „Fansels, der bin alle jierren wol in pear ûngelokjes. Mar dat stiet mei safolle dielnimmers yn gjin inkele ferhâlding ta yn it selde wykein fuotbaljen, dêr’t de risiko’s blykber algemien akseptearre bin.”

Het mooie van de sport is volgens de organisatoren ook dat een survivalrun bijna altijd doorgaat, ondanks de vaak venijnige kou met begin maart soms nog ijs in de sloten waar de deelnemers doorheen gestuurd worden. Het individueel bezig zijn in de buitenlucht en proberen dat het bij de start verstrekte polsbandje onderweg niet wordt ingenomen als het even niet lukt op een hindernis is onderweg de grote uitdaging.

Het doel is zo voor iedereen de laatste hindernis te overbruggen, met aan het eind de ‘bel fan Minne’ die ooit beschikbaar werd gesteld door de inmiddels

overleden heit van Harrie en Theo.

Kwart eeuw

Inmiddels zijn de broers zo ruim een kwart eeuw betrokken bij de stichting. Er is in de loop der jaren flink geïnvesteerd in het eigen onderkomen en materialen voor de hindernissen. Belangrijk is volgens beiden vooral ook jongeren hier in blijven betrekken om de toekomst van dit evenement veilig te stellen.

„Nei safolle jier ha je as organisaasje ek in bepaalde ferantwurdlikheid nei de maatskippij fine wy. Foaral ek om't je in hiel soad minsken jong en âld yn beweging te bringe. It mei dêrom net sa wêze dat de feriening driuwt op ien as twa persoanen en omfalt as dy der net mear bin”, zegt Theo.

Voor de beide broers is het organiseren van dit evenement zo een stukje van hun leven geworden en nog altijd weer een uitdaging. „Wy hoopje takommend jier it Nederlâns kampioenskip hjir hinne te heljen. Dat soe in moaie bekroaning wêze foar it wurk fan al dy frijwilligers dy't harren hjir al safolle jier foar ynsette...”